

Παραστάσεις στο θέατρο της Φρυνίχου

«Η εξέγερση» του Βιλιέ ντε Λιλ Αντάμ, «Η σιωπή του Μολιέρου» του Τζ. Μάκια, «Η καταγίδα» του Στρίντμπεργκ

Είναι αυτό που λέμε «θέατρο με τη βούλα». Κι όχι μονάχα επειδή αποτελεί κληροδότημα του Κάρολου Κουν. Το «θέατρο της Οδού Φρυνίχου» (το οποίο φυσικά δεν λέγεται –επισημως– έτσι αλλά «θέατρο Τέχνης - Κάρολος Κουν») έμεινε στην κοινή θεατρική συνείδηση συνδεδεμένο με το όνομα του δρόμου που το φιλοξενεί.

Επειτα από δέκα χρόνια ζωής (δίπλα στο αρχαίο θέατρο Διονύσου, μέσα στην αναμορφωμένη παλιά ξυλαποθήκη), η αίθουσα έχει πλέον συνδέσει το όνομά της με τον συνεχιστή της παράδοσης του Κάρολου Κουν, τον Πώργο Λαζάνη. Μια συνέχεια με τη καταδική της προσωπικότητα. Μια «βούλα» η οποία χαρακτηρίζεται από ασκητική αυστηρότητα, από μια –ως επί το πλείστον– εγκεφαλική προσέγγιση στο θεατρικό αντικείμενο, από την άρνηση σε κάθε τι το φαντασμαγορικό και μυχλιμιδιωτό κι από μια μάλλον εξεζητημένη κι εμπειριστωμένη βυθομέτρηση στο παγκόσμιο δραματολόγιο. Με δυο λόγια ένα θέατρο πιο κοντά στην αρχαία Σπάρτη, παρά την αεί χαριεντιζόμενη Αθήνα των κλασικών –και των σύγχρονων– χρόνων.

Με μια –συνειδητά– ελάχιστα γαργαλιστική πολιτική ρεπερτορίου και στην αντίπερα όχθη από κάθε υποψία λαϊκισμού, ο θεατρικός ερμημίτης Γ. Λαζάνης στα τελευταία αυτά χρόνια όντως κατόρθωσε έναν από τους –δηλωμένους– στόχους του που ήταν «η διατήρηση της φυσιογνωμίας ενός θεάτρου με ιστορική παράδοση» το οποίο όμως προσπαθεί επιτυχώς –θα έλεγα– ώστε να «μη επαναλαμβάνει τα κεκτημένα».

Με δυο λόγια ένα συγκρότημα που αγωνίζεται να επιτύχει την υπέρβασή του ξεπερνώντας τη εποχή του ιδρυτή του, Κάρολου Κουν. Είναι κάτι που έχει ξανασυμβεί στην περίπτωση του βερολινέζικου «Μπερλίναρ Ανάμπλ» το οποίο μετά από το θάνατο του Μπέρτολτ Μπρεχτ κινδύνεψε και –τελικά– βυθίστηκε στο μουσείο που δημιούργησε το ίδιο.

Η φετινή χειμερινή περίοδος της «Οδού Φρυνίχου» παρουσίασε ένα «δύσκολο» ρεπερτόριο σαν το είδος που οφείλουν –κανονικά– να προτείνουν στο κοινό τους οι δεύτερες, οι τρίτες σκηνές των Κρατικών Θεάτρων –τουλάχιστον αυτές που σέβονται το πεπαιδευμένο τμήμα του κοινού τους.

Θέατρο Τέχνης (οδός Φρυνίχου). «Η εξέγερση» Βιλιέ ντε Λιλ Αντάμ. Ελίζαμπέτ: Κάτια Γέρου, Φελίξ: Παντελής Παπαδόπουλος. Σκίτσο Ελλη Σολωμονίδου – Μπαλάνου.

Επειτα από μια δεκαετία δημιουργίας το θέατρο Τέχνης στην Οδό Φρυνίχου δείχνει πως δεν –επιθυμεί να– ανήκει στα εύκολα αναλώσιμα, αλλά στις –σπανιότερες και πανάκριβες– τρούφες, για να χρησιμοποιήσω μια έκφραση της υψηλότητας κουζίνας, αυτής που στοχεύει να ικανοποιήσει τους υποψιασμένους και τους μερακλήδες.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΑΚΗΣ

Αποσπάσματα από την κριτική του
Σπύρου Παγιατάκη